

John Smith loktem posunul kliku dolů a silou zatlačil na dveře, aby se otevřely. Obě ruce měl plné, neboť v nich držel dva šálky kávy. Jeden pro sebe a jeden pro to děvče. Nevěděl, jak dlouhá tahle noc bude, ale byl si jistý, že ho bude potřebovat tak jako tak. Když ho k té holce poslali, stále se třásla jako osika a nejméně deset minut zírala do stěny.

Detektiv Smith netušil, co s ní měl dělat, ta byla zralá tak akorát na psychiatra, ne na výslech. Ale v celé téhle situaci byla klíčovým svědkem a její výpověď byla nezbytná.

Ale proč museli poslat právě jeho? Copak neměl na stanici čas kterýkoliv z jeho kolegů? Vždyť věděli, že se musí vrátit k vlastní rodině, ke své ženě a dceři asi tak jejího věku. I když, to možná byl důvod, proč byl vybrán on.

John Smith už dávno nebyl tím mladým kadetem, který vystudoval akademii s atletickou postavou a sny o pronásledování zločinců, rychlých honičkách v autech a divokých přestřelkách.

O necelých dvacet let později ho opustilo obojí. Jeho postava vzdala boj s báječnou kuchyní jeho ženy a jeho představy se rozplynuly jako pára nad hrncem. Ale za ty roky i něco získal. Nejdůležitější věci byly jeho instinkty. A ty ho uklidňovaly, že i kdyby na něho ta holka zkusila zaútočit, lehce by ji přemohl.

K případu byl povolán už před půl rokem, když se ve městě začali ztrácet mladiství. A poslední stopou bylo děvče sedící v místnosti, do které právě vstupoval.

Jakmile se ocitla v jeho zorném poli, musel vůči ní pocítit lítost. Byla v opravdu příšerném stavu. A to jak fyzickém, tak zcela jasně i psychickém. Neznal přesné detaily případu, ale zaslechl pár podrobností. Jednou z nich byla, že dívka před ním byla prohlášena za nezvěstnou před třemi měsíci. Tři měsíce si musela vytrpět věci, které z ní teď on měl zkusit vypáčit.

Posadil se na židli naproti a položil k ní šálek kávy. “Napadlo mě, že by tě to mohlo trochu uklidnit,” začal konejšivým hlasem.

Devče sebou vyděšeně trhlo a upřeně se zadívalo na plastový kelímek. “Co jste do něj dal?!” zeptala se hlasem, ve kterém zazněly náznaky děsu.

“Nic jsem s ním neudělal. Je to normální nápoj. Proč si myslíš, že by v něm mělo něco být?” Detektiv Smith se nakonec rozhodl pro docela jednoduchou taktiku. Jednoduchou, ale účinnou. Skrze pár otázek byl připraven dostat z vyslychané pár odpovědí.

“Nevěřím žádnému pití ani jídlu, které si nepřipravím sama. Teď už ne.”

“Pročpak?”

Zarytě mlčela a pouze zírala do stolu.

“Poslyš- Elisa, že?”

Přikývla, ale její mlčení přetrvávalo.

“Poslyš, Eliso. Rozumím tomu, že se bojíš, ale už se ti nic nestane.”

“Mluvíte tak jistě, pane. Jako by to snad byla pravda.”

“Ale ona to je pravda. Tady jsi v bezpečí, Eliso.”

Vzhlédla a upřela na něj své prázdné oči. Byly zcela bez života, bez jakékoliv radosti. “Skutečně je tomu tak, pane? Jsem opravdu v bezpečí?”

Pak opět zmlkla. Smith si povzdychl. Přesně, jak očekával. Tohle bude dlouhé a vyčerpávající.

Možná by ji pomohlo prosté utišení... Už jsem pár takových zažil.

Ale v okamžiku, kdy se jeho ruka dotkla Elisina ramene, vyskočila ze židle. “NEDOTÝKEJTE SE MĚ!”

Dýchala zrychleně a pohledem těkala z něj a ke dveřím, jako by se chystala v každém momentu utéct.

“Eliso, omlouvám se. Nebylo ode mě slušné se tě dotýkat bez tvého svolení. Poslouchej, nechci ti nijak ublížit. Je mi jasné, že mi nebudeš okamžitě věřit, ale dej mi alespoň šanci.”

Elisa se začala uklidňovat pomalu, ale i to málo, které ukazovala, bylo něco. Když se posadila zpět na židli, stále se třásla, ale už výrazně méně. “Pane, já chápu, že se mnou mluvíte, jen protože musíte. Já už nikoho nezajímám.”

“Proč si něco takového myslíš? Tvoji rodiče se o tebe jistě báli, když jsi zmizela.”

Povzdechla si. “Je to moje vina.”

“Co je tvá vina?” zeptal se Smith. Začínal cítit, že bude mohl něco objevit.

“Všichni, kteří zemřeli... Za to můžu já... Kdybych nebyla tak hloupá a dala Cathrine najevo hned, že s ní nechci nic mít, snad by nikdy... Ale byla jsem tak sama...”

“Cathrine? Cathrine Simonsovou? To mluvíš o té holce, kterou zavřeli do věznice pro nezletilé?”

“Ona uteče... Uteče a najde si mě...”

“Bojíš se, že by se ti chtěla pomstít. Nebo hůř, bojíš se, že tě bude chtít zabít?”

“Ne...” zašeptala Elisa. “To je to nejhorší. Mě by nikdy nezabila. Nikdy by mi nezkřivila ani vlásek.”

“Proč?”

“...”

“Kde bereš tu jistotu, že by ti neublížila, Eliso? Ta holka je psychopat, alespoň podle toho, co jsem vyčetl z její složky.”

“Možná, kdybych začala od začátku?”

Detektiv Smith sebral svůj kelímek s kávou a usrkl. “To by bylo nejlepší. Ale nemusíš spěchat. Máme na to celou noc.”

“Dobře... No všechno to začalo před rokem. Víte, do mých čtrnácti jsem byla v domácí škole. Moji rodiče patřili k těm, kteří neuznávali školský systém a tak jsme já i můj mladší bratr strávili větší část našich životů doma. Moc přátel jsme neměli, alespoň já je neměla. Naše matka nás občas brávala do parku, ale já byla příliš stydlivá, než abych se s někým dala do řeči.

Ale pak mého otce povýšili a dokonce dostal služební byt v hezké čtvrti, s příjemnými sousedy a jen dvacet minut od autobusové zastávky.

Když jsme se stěhovali do nového domova, napadlo mé čtrnáctileté já něco, čeho do teď lituju.

Vlastně si stále vybavuju, jak jsem jednoho dne o prázdninách, jen pár dní před mými narozeninami, nakráčela před rodiče a požádala o dárek. Zdali bych mohla začít chodit do školy.

Rodiče byli napřed zaskočení, pak začali argumentovat, proč tak náhle a ať si to zkusím rozmyslet.

Byla jsem neoblomná a přemlouvala jsem je tak dlouho, dokud jim nezbylo než souhlasit.

Kdybych věděla, co se stane už tehdy, nikdy bych jim takový návrh nepřednesla a mohla bych se dodneška učit v domácí škole. A ostatní by zůstali naživu.”

Bylo prvního září a já seděla na zadním sedadle mámina auta. Za okny bylo paví léto, ale zažloutlé listy z javorů rostoucích u cesty už začaly pomalu opadávat. Sledovala jsem tu scenérii se směsicí nervozity, strachu a radosti. Poprvé v mém život jsem měla začít chodit do školy. Žádné falešné zvonění, které bylo vlastně jen bdík na tátově mobilu. Už žádné úmorné testy, ve kterých byla každá chyba následována dlouhým monologem, co jsem udělala špatně. A co bylo nejdůležitější, možnost interagovat s někým dalším, než jen matkou nebo otcem, nebo s mým mladším bratrem Danielelem.

Od doby, kdy mu bylo dvanáct se můj malý roztomilý bratříček změnil nesnesitelného spratka, který využil každé situace, aby mě potrápil. On byl taky důvod, proč jsem si musela ostříhat své dříve dlouhé vlasy na to odporné mikádo, když mi do nich bez sebemenšího vysvětlení zapletl žvýkačku.

Stále jsem si v té době nezvykla, že jsou tak krátké. Dokud měly svou původní délku, všichni mi říkali, jak moc jsem podobná mámě. Měl jsme stejné hnědé vlasy, stejnou barvu očí, a občas i stejné chování.

Už od odjezdu probíhala cesta v tichosti, ale čím více jsme se blížili ke škole, matka napjatější.

“Už tam brzy budu” špitla jsem jakoby nic.

“Skutečně to chceš? Nebylo by tak tak těžké tě odhlásit, stačilo by zavolat řediteli. Víš přece, že já i tvůj otec tě budeme učit jako dřív, a nebo jestli budeš chtít, tak klidně zmírníme” řekla ustaraně.

“Už jsem se rozhodla. Chci žít jako normální dítě.”

“Vždycky jsi si žila jako normální dítě, ale chci aby byla šťastná. Ostatně, proto jsem teď tady.”

Konečně jsme zastavily nedaleko budovy mé nové školy a já vylezla z auta.

Škola měla striktní pravidla ohledně oblékání a proto jsem na sobě měla střední sukýnkua černé legíny s ladícím sáčkem.

Když jsem si to zkoušela doma, připadala jsem si zvláště, ale teď když jsem stejně oblečení viděla i na svých spolužácích, má ostýchavost rázem opadla.

Naposledy jsem zamávala mámě a rozběhla jsem směrem k hlavním dveřím.

Do mého periferního vidění okamžitě padla blondýnka, která na mě upřeně zírala, jak vbíhám dovnitř. Tenkrát mi to nepřišlo nijak divné, konec konců, byla jsem nováček a ta holka musela být zvědavá, kdo jsem.

Najít sekretariát, abych mohla ohlásit svůj příchod, mi zabralo asi deset minut, ale díky tomu, že jsem do školy dorazila s dvaceti minutovým předstihem, nepřestavovalo to přílišné potíže.

Vyplnila jsem několik formulářů, dostala svůj rozvrh, ale než mě sekretářka konečně pustila na hodinu, zbývaly mi dvě minuty.

Jenom zázrakem jsem se dostala do třídy jen těsně před učitelem a okamžitě jsem si sedla do jedné z volných lavic, která byla zadní řadě. Pohledy všech byly upřeny na mě a ve vzduchu vysel nevyslovené otázky: “Co tu chce?” “Nespletla si třídu?” “Proč si sem ta neznámá holka sedá?”

Jeden pár očí mě obzvláště propalova. Okamžitě jsem poznala tu blondýnku, kterou jsem venku míjela cestou sem.

Ted' jsem si ji mohla konečně trochu prohlédnout. Měla husté vlnité vlasy, které ted' ale byly staženy do ohonu. Měla jemnou náuru a byla i docela hezká. Působila jako ten tip holky, kterou by chtěl její přítel vždy ochraňovat. Takový přirozený andílek.

Do třídy konečně vstoupil učitel a i on byl mou přítomností zjevně zaskočen. Pak si ale musel uvědomit, že byl upozorněn na můj příchod a okamžitě se ujal situace.

“Jak jste si jistě všichni všimli, dneškem k nám přistoupila nová studentka. Slečno mohla by jste sem jít a představit se nám?”

Trochu prkeně jsem přikývla a zvedla jsem se ze svého místa. Nikdy jsem nebyla ráda středem pozornosti a nějak ve skrytu duše jsem doufala, že se tomu vyhnu.

Postavila jsem se vedle mého nového učitele a byla jsem překvapená, že jsme stejně vysokí. Nikdy jsem nevyrostla do přílišné výšky, naopak s mým sto šedesáti pěti centimetry jsem se vždycky považovala za prcka. Bylo téměř komické, že jsem ted' stála vedle mže, který mě temenem hlavy převyšoval jen o několik centimetrů.

“No tak o sobě něco řekni. Jak se jmenuješ, odkud jsi a tak. Není to tak těžké” pobídl mě.

Krátce jsem přikývla a otevřela pusu.

“Jmenuji se Elisa Rainová. S rodiči jsme se do tohoto města přestěhovali teprve v létě.” A dál už jsem mlčela. Netušila jsem, co bych o sobě dál mohla povědět. V mém životě se nic vzrušujícího nikdy nedělo.

“A kam jsi předtím chodila na školu?” zajímal se dál profesor.

Zaváhala jsem. Nechtěla jsem fakt, že jsem měla domácí školu, prozradit tak brzy, ale učiteli jsem odporovat nemohla a ke lži jsem klesnout nechtěla.

“Já... do školy totiž nechodila. Moji rodiče učili mě i mého bratra doma.”

Jakmile jsem to dořekla, třídou se rozlehl živý šum hovoru.

“Ticho!” okřil všechny učitel a mě poslal si zpátky sednout. Zdálo se, že usoudil, že moje trápení ukončí.

Když jsem se opět usadila na místo, konečně se začala řešit třídnická hodina. Protože byl první den školy, bylo jen přirozené, že výuka ještě nezačala. Ale přesto jsem byla trochu zmatená. Doma jsem s rodiči začínala učit okamžitě od prvního září.

Prostě si budu muset zvyknout na volnější tempo. To byla má jediná myšlenka ke konci hodiny.

Těsně před koncem hodiny měl učitel ke spolužákům jeden poslední dotaz, týkající se mě.

“Ještě než všichni utečete na další vyučování, chtěl bych jednoho z vás požádat, jestli by si Elisou nevzal na starost, než se na škole aklimatizuje. Věřím, že by to nebylo na déle než týden.”

Všichni mlčeli a nikdo se neměl k odpovědi. Když už jsem se v duchu připravila na to, že ke mě bude někdo přiřazen, kdosi zdvihl ruku.

Byla to ta holka, která působila jako andílek. Zářivě se usmívala a nenápadně na mrkla.

Když byla vyvolána, její úsměv se ještě rozšířil. “Pane učiteli, já se Elis klidně ujmu. Přece nemůžeme nechat naši novou spolužačku ztraceně bloudit po škole.”

“Výborně, Catherine.”

Poté zazvonilo.

Detektiv Smith znovu upil ze své kávy. Věděl, že bude potřeba.

Elisa své vyprávění teprve začala a už uběhly dvě hodiny. Bylo dobře, že předtím dal vědět své ženě, že se zdrží v práci. Touhle dobou už by byl doma.

ačínal mít chuť dívce vyčíst, aby se nezdržovala zbytečnostmi a raději mu řekla podstatnou část příběhukdy a proč byla unesena nyní zadrženu Catherine Simonsovou.

Nicméně mu bylo jasné, že kdyby na ni začal tlačit, mohla by se opět uzavřít do sebe a to by znamenalo konec výslechu.

“Takže, tehdy si se sní poprvé setkala? Ve škole?”

Elisa přikývla a snažila se zamaskovat zívnutí. Dlouze se zadívala hrneček, nyní už vystydle kávy, před ní a zdálo se, jako by sváděla vnitřní boj sama se sebou.

Vzhlédla směrem k detektivovi. “Opravdu je to čisté?”

“Jestli chceš, můžu dát svoje. Už jsem z něj sice pil, ale alespoň budeš mít jistotu, že v něm ni není, no ne?”

Byl to dost chabý argument, nicméně i ten musel Elise stačit, protože okamžitě sáhla po kelímku a obsah vypila na ex.

Trochu se oklepala. “Připadá mi to jako roky, co jsem naposledy měla kávu.” zamumlala.

“Chceš pokračovat, nebo si můžeme udělat přestávku.”

“Ne, potřebuju mluvit dál. Prosím.”

Smith se lehce otrásl, když uslyšel zoufalost vyaující z jejího hlasu. Možná ji měli poslat nejdříve k psychiatrovi, než k němu. Ale rozhodl se ji začít opět poslouchat.

“Catherine skutečně dodržela své slovo a jakmile skončila hodina, měla jsem ji neustále v patách, zatímco ona mi radila, kde je která třída, poučila mě školních pravidlech a pověděla mi i něco o místních učitelích. Držela se za mnou, ať se hnula kamkoliv a doprovázela o každé přestávce.

Jelikož jsem toho o normálních školách tolik nevěděla, nedělala jsem si s její přehnanou pozorností příliš starostí. Naopak, myslela jsem si, že tohle má průvodce v popisu práce. To by pak vysvětlovalo, proč se mě nikdo nechtěl ujmout, jak pan profesor řekl.”

“Takže její pronásledování začalo už tehdy?”

“Popravdě si nejsem jistá. Po mém týdnu na škole, kdy jsem si myslela, že jsem ji přesvědčila o svojí samostatnosti, se zdálo, že o mě ztratila. Ona a celá moje třída popravdě. Nebylo to tak, že by si mě pouze nevšímalí, všichni mě vyloženě ignorovali.

Neměla jsem ponětí, co to způsobilo. Mohl snadza to fakt, že jsem předtím měla domácí školu? Nebo se mi je všechny podařilo nějak urazit?

Jak se ukázalo, domácí učení mých rodičů se nakonec ukázalo být k něčemu dobré, protože z pohledu na mé výsledky byly jasně vidět i mé úspěchy.

Což skutečnosti, že jsem se pro spolužáky stávala neviditelnou, nijak nepřilepšilo. Uběhlo první pololetí a já si nebyla schopna najít jediného kamaráda. Tehdy objevila Catherine znovu.”

“Proč až pak?”

“Byla jsem zoufalá a ona toho zjevně byla vědoma. A rozhodla se toho využít.”

Poslední zvonění, které nám oznamovalo začátek pololetních prázdnin. Musím přiznat, že jsem se na ně jen pramálo těšila. Z představy, že celé dva týdny strávím jen s rodiči a Danielem se mi dělalo na nic. Dříve mi to ani tolik nevadilo, ale jakmile si jeden zvykne vídat každý den interakce jiných lidí, zatouží po tom, aby se k nim mohl přidat.

Aby pro ně nebyl jenom vzduch. A slyšet plány ostatních mi pomáhalo asi tak, jako by m někdo dával ránydo břicha.

“Tak kam že to vyrážíme?”

“Naši mi půjčili klíče od chaty, můžeme tam zajet.”

“Dneska večer oslava na konec pololetí! Odpoledne pošlu pozvánku s adresou konání.”

A podobné rozhovory doléhaly k mým uším, zatímco jsem si rychle balila učebnice. Chtěla jsem ze školy vypadnout, co nejdřív.

Už jsem byla na cestě na autobus, když jsem uslyšela, něčí hlas volající mé jméno “Eliso! Počkej!”

Zmírnila jsem krok a obrátila se “Ahoj, Catherine. Co potřebuješ?”

“Zapomněla sis tohle v lavici.” Překvapeně jsem si prohmatala kapsy, abych se ujistila, že to co drží v ruce je můj mobil.

“Díky. Naši by mě asi zabili, kdyby se dozvěděli, že jsem ho ztratila.”

“Skoro ztratila” opravila mě Catherine.

“Jo, ještě jednou děkuji.”

“A kam se vlastně ženeš?” zeptala se znovu Catherine.

“Domů. Škola skončila, tak kam jinam bych měla jít?”

“Copak tebe přátelé nikam nepozali?”

To zabořelo. Ano, nikdy jsem nestála o to, aby se se mnou chtěla znát celá škola. Ale taky jsem nechtěla být sama.

Catherine, které muselo dojít, co mé mlčení znamená, stáhla obličej do lítostivé grimasy. “To mě hrozně mrzí... Poslyš, co kdybynapsala rodičům, a zašla někam se mnou. Vsadím se, že jsi ještě nemělatu čest poznat nejlepší kavárnu ve městě. Zvu tě.”

Zaváhala jsem. Její nabídka nezněla špatně, ale pořád jsem nesměla zapomínat, že i pro Catherine jsem byla celou dobu jen vzduch.

“Prosím” ekla o něco naléhavěji a uchopila mě za paži. “Ručím ti, že tak dobré čokoládové dortíky, jaké pečou tam, jsi v životě nejedla.”

A tím mě definitivně nalákala. Pokud byl nějaký zákusek, kterému jsem nedokázala odolat, tak z čokolády. Když na to zpětně vzpomínám, nejspíš to musela tenkrát vědět.

Tehdy to celé začalo. Jakmile začala zase začala škola, Catherine se ode mě skoro nehнула. Dokonce přemluvila dívku, která seděla v lavici vedle mě, aby si s ní prohodila místo. Po škole jsme vyrážely spolu tak často, jak jen to šlo a já začala konečně cítit, že mám kamarádku.

Catherine byla až neobyčejně sdílná. Neuběhl ani měsíc a už jsem se o ní dozvěděla, že její rodiče jsou rozvedení. Že si její matka našla jakéhosi boháče a že se sní moc nevidala. Že i když byl její táta lékárník, i jeho práce mu poměrně vynášela. Taky jsem se od ní dozvěděla, že byla jedináček.

“Jsem za to popravdě ráda. Když si představím, kdybych měla mladšího bratra. Teda jako malí musejí být roztomilí, ale když vyrostou, to ti ze života dělají akorát peklo.”

Tehdy jsem s ní srdečně souhlasila, protože můj milovaný bratříček vyvádět více než kdy jindyrodiče se ho vůbec nesnažili uklidnit.

Já jí na oplátku řekla pár věcí o mě.

Ovšem, v době když jsem se začala více sbližovat s Catherine jsem začínala mít pocit, že mě kdosi sleduje. Když jsme byli s mámou nakoupit, nebo když musela jít s

Danielem do parku, vždy jsem měla pocit, že mě někdo pozoruje. Ale tehdy jsem se uklidňovala tím, že jsem prostě paranoidní.

Ale všechno skutečně začalo na začátku loňského roku.

Už se pro mě stalo normálním, že jsem se ve třídě bavila jen s Catherine a tak pro mě bylo překvapením, když se před mou lavicí zjevil Trevor Siblik. Nedalo se o něm říci, že by byl nejhezčí kluk ze třídy, ale jeho popularita pocházela ze sportovních akcí, ve kterých vždycky zazářil.

Zrovna jsem byla uprostřed rozhovoru s Catherine, když vstoupil mezi nás. Trevor se opřel o Catherineinu lavici, čímž mi na ni zakryl výhled.

“Nazdar, Elis. Heleee, napadlo mě, jestli bys neměla zájem se mnou někam v pátek zajít.” začal nejistě.

Pozvedla jsem obočí. Ne že by mě to trochu nepotěšilo, že mě Trevor pozval, ikdyž jsem se o něj příliš nezajímala, ale to nebylo hlavní. Hlavní byla otázka: Proč teď?

Už to byl pomalu rok, kdy jsem nastoupila na školu, a Trevor o mě do této doby neprojevil zájem.

Ale podobné to bylo i s Catherine, tak jsem se rozhodla kývnout.

“Jasně a kam vyrazili?”

“To ti dám pak vědět” řekl s úsměvem.

Myslím, že kdybych mohla vidět na mou blondátou “kamarádku”, možná bych tomu, co se stalo mohla předejít. Protože teď když ji skutečně znám, věřím, že výraz na její tváři byl jistě vražedný.

Už mi nenapsal. Nejdřív jsem byla trochu zklamaná, pak naštvaná a nakonec jsem se to rozhodla nechat plavat. A to všechno za jedno odpoledne.

Domů jsem ten den šla sama, protože si Catherine musela cosi zařídit. Tehdy jsem se příliš nezajímala, o co šlo, ale když si na to vzpomínám teď, zamrazí mě.

Druhého dne totiž Trevor Siblik zmizel. Když nepřišel do školy dva tři dny, nikoho to příliš neřešil, protože bylo známo, že Trevor nepatřil mezi studenty s dokonalou docházkou. Dokonce ani chvályhodnou.

Ale když uplynul týden a on se stále neukázal, začalo se ve šuškat.

Co se mu stalo? Kam se ztratil? Utekl z domova?

A pak se začaly šířit věci, které mě dost rozrušily.

Myslíte, že ho někdo unesl? Myslíte, že je...

Po měsíci si skoro celá škola myslela, že se to nejhorší naplnilo a držel se pomyslňý smutek.

Ten byl potvrzen policií, která se ve škole pár dní na to objevila. Našli Trevora, nebo alespoň jeho tělo. Prý se prostě válelo v parku a nikdo nevěděl, ke se tam vzalo, nicméně to nikdo nechtěl příliš řešit.

Všichni, včetně mě, jsme prostě doufali, že už je konec.

Samozřejmě, že nebyl. Tohle byl začátek.

Detektiv Smith si mlčenlivě vyslechl jména všech dalších objektů, které Catherine Simonsová unesla a následně zabila. Nemusela mu to říkat, sám znal všechna čtyři jména. Konec konců, celým případem se zabýval celé dlouhé měsíce. Zavolali jakmile byl

pohřešován další mladý muž a i on byl následně nalezen mrtev. Nutno dodat že mnohem dříve než ten první.

Dohromady bylo obětí pět. Tři kluci a dvě dívky, všichni pubertáči. O Elise si už začínal myslet, že se stane šestou, než se k němu konečně dostalo vodítko, díky které byl schopen vše uzavřít. Ale jedna věc ho stál zajímala. Ono vodítko totiž přišlo od děvčete, které se nyní hroutilo před ním na židli. To ona nějakým způsobem zavolala policii a dala jim vědět, kde se nachází.

Chtěl se jí zeptat na tolik různých věcí, ale obával se, že kdyby přerušil teď, mohla by se zase stát nepřístupnou. Tím by pak mohl ztratit veškeré informace o motivac, které mu mohla Elisa říci. Což ale i bohužel znamenalo, že si vyslechne věci, které dávno zná.

Ale věděl, že ji bude muset přerušit. Musel i totiž položit jednu důležitou otázku “Jak vlastně unesla tebe? Vzpomínáš si na to?”

Elisa okamžitě zmlkla. Bylo jasně poznat, jak ji ta slova rozrušila. Ale když už začala se svou výpovědí, bude ji muset dokončit, to snad bylo i jí.

Elisa viditelně stáhla rty k sobě, ale pak pomalu odpověděla: “Moji rodiče nebyli ohledně mého chování do běžné školy vůbec nadšení dávno předtím, než se mí spolužáci začali ztrácet. Učitelé jim řekli, že přestože jsou mé výsledky výborné, nemám žádné přátele a má matka si to musela tak, že jsem třídní vydědělec.

Ta celá situace, která následovala, nijak nepomohla, aby se jejich názor nějak zlepšil. Začali naléhat, že mě budou po škole vyzvedávat, kontrolovali mě přes telefon, po škole jsem mohla chodit ven jen výjimečně. Což znamenalo, že jsem byla odsouzena trávit celé dny buďto ve škole nebo doma. A společnost mi dělal jen Daniel, což mi na náladě nepřidalo.

Tehdy jsem si myslela, že mám štěstí, protože mě často navštěvovala Catherine. Nejprve to začalo jako doučování, pak už chodila prostě jen tak.

Samozřejmě, často jsem navrhovala, aby se někdy sešli i u ní doma, ale to vždycky zamluvila, nebo urychleně změnila téma.

Všechno se vyhroutilo v den, kdy mi rodiče ohlásili, že se stěhujeme do jiného města. Tohle nebylo jako naše první stěhování, kdy pouze změnila čtvrt, tohle znamenalo docela velký skok.

Když jsem začala požadovat jejich důvod, otec začal s tím, že prý byl opět povýšen, ale musel změnit pracoviště.

Já měla vlastní teorii a to vcelku jednoduchou. Rodiče se jednoduše báli, že bych se jednoho dne ztratila já nebo Daniel a tak chtěli utéci a to co nejdále.

Ale nemohla jsem. Předtím jsem si to neuvědomovala, ale díky tomu, že jsem byla první měsíce na škole izolovaná od všech, stala jsem se na pozornosti, kterou mě Catherine začala zahrnovat, závislá. Nedokázala jsem si představit, že bych se sní už nikdy neviděla.

Ten večer se mezi námi strhla hádka, která následovala mým útekem z bytu.

Pak jsem se asi hodinu loudala po městě, tvrdohlavě típala veškeré telefonáty mých rodičů a ignorovala jejich esemesky. Nechtěla jsem se vrátit, dokud neodvolali stěhování.

Když o tom tak přemýšlím, v ten moment jsem byla ještě větší spratek, než Daniel, přestože za jeho chování mohl věk.

A pak jsem udělala tu největší pitomost, kterou jsem mohla udělat. Zavolala jsem Catherine, abych se ji vyzpovídala. Víím, že si říkáte, proč zrovna jí, ale... sama to nedokážu vysvětlit, popravdě.

Nicméně, má kamarádka mi poprvé za dobu, co jsme znaly, řekla svou adresu.

“Musím říct... máš vážně pěkný dům. Dneska jsi tu sama?”

Byl to dvoupatrový domek, který z předsíně ihned vedl do obývacího pokoje. V tom se nacházel kulatý stůl, s dvěma křesly. Celkově jednoduché, ale v jednoduchosti je síla, ne?

Catherine vykoukla z kuchyně, kam zaběhla okamžitě po mém uvítání. “Jo, dneska a každý jiný den taky. Rodiče mi dovolili tu bydlet bez jejich věčného dohledu. A posť se, přece nebudeš celou stát, ne?” dořekla s úsměvem.

Posadila jsem se tdy do jednoho z křesel, ale stále mi hlavou vrtalo, co Catherine řekla. “Jak to myslíš, že můžeš žít bez dohledu rodičů? Copak tu nejsou s tebou? A není to protizákonné, ještě nejsi plnoletá...”

“Vlastně to nikomu nevádí, táta bydlí půl hodiny odsud, takže mi stačí jen zavolat, kdybych potřebovala. Navíc to bylo u nás doma docela divoké, od doby, kdy se rozvedli. Ale dej mi minutku, hned u tebe budu,” zavolala a já se zkusila trochu více uvolnit. O pár minut přišla do místnosti Catherine s tácem, na kterém byly postaveny dva kouřící hrníčky.

“Když mám špatnou náladu, kakao mi ji vždycky pomůže zlepšit,” řekla s lehkým úsměvem a sama si vzala jeden z hrnků.

“Díky, Cat.”

“Za málo. Ale co je teď hlavní, musíme přijít na to, jak přesvědčit vaše, aby jsi tu mohla zůstat. Možná bys jim mohla nějak ukázat, že můžeš taky sama, konec konců, můžeš jim říct, jak to zvládám já.”

Tímhle jsem byla malinko zaskočená. Pravdou bylo, že jsem i stěhování nestála, ale ani jsem nechtěla rodiče opouštět. Možná to bude znít jako tuctová odpověď, ale prostě jsem si nepřipadala připravená. A navíc mi bylo jen šestnáct.

“Cat, co to tu povídáš? Tohle by přece nešlo,” řekla jsem a nepouštěla z ní oči. Catherinin úsměv nezmizel, zůstal pořád na místě.

“Proč by to prosím tebe nemělo jít? Prostě řekni vašim, že chceš bydlet sama a bude to. Nebo,” řekla a očividně plná nadšení z nového nápadu mě chytila za ruce, “se můžeš přestěhovat sem ke mě. Mám tu jeden volný pokoj. Jen si to zkus představit. My dvě, spolubydlící. Pak by mohly být spolu neustále.”

Povzdechla jsem si. Nechtěla jsem Catherine ničit představy, ale pohybovala jsem, že by k tomuhle mohlo kdy dojít.

“Cat, mrzí mě, že to musím říct, ale tvoje nápady vážně nepůjdou. Naši jsou v tomhle fakt neoblomní. Mrzí mě to.”

Vraz v jaký se v ten moment usadil v jejím obličejí mě lehce vyděsil, ale snažila jsem se to neřešit. Myslela jsem si, že se prostě srovnává s faktem, že odjedu.

“Takže... tohle má být sbohem?” zeptala se. Kdybych byla tenkrát vnímavější, možná bych rozpoznala podtón v jejím hlase.

“Nemusí být nutně,” řekla jsem. “Jen , že budu žít v jiném městě neznámá, že si nebudeme moci psát nebo volat. Jen proto, že se nevidíme, ještě nemusíme přerhat náš kontakt.”

“Ale co když si tam najdeš nové přátele a na mě zapomeneš?” Ta skleslost v jejím hlase, bylo mi jí líto.

Došla jsem až k ní a objala ji okolo ramen. “Catherine, jsi první opravdová kamarádka, kterou mám. Na tebe nikdy nezapomenu.”

Ten úsměv, to štěstí, které z ní vyřazovalo. Ona ve mě umělá číst jako v otevřené knize. Teď si přeju, abych uměla totéž.

Natáhla ruku, aby mi podala můj šálek. “Tak co kdyby si připily Na to, že zůstaneme kamarádky navždy?”

Zasmála jsem se. Přišlo mi to trochu dětinské, ale stejně jsem se napila.

“Na naše přátelství,” řekla jsem, než jsem si hrnek přiložila ústům.

Kakao mělo zcela normální chuť, neměla jsem sebemenší tušení.

“Asi bych už měla vyrazit domů. Naši se o mě musí už dost bát.”

Chtěla jsem se zvednout, ale zničeho nic se mi zamotala hlava. Chytila jsem jedno z opěradel, aby se podepřela, ale nemělo to příliš velký účinek. Před očima se mi dělali mžítka a bylo stále těžší je udržet otevřené.

Nechápala jsem, co se děje, ale neměla jsem ani moc času na rozmýšlení. Moje nohy se podlomily a já se skácela na zem. Než jsem plně upadla do bezvědomí, zaslechla jsem ještě z dálky Catherinin hlas.“Takhle je to lepší, Eliso.”

Netuším, jak dlouho jsem byla mimo. Když jsem se konečně probudila ležela jsem na zemi, na pěkně tvrdé, s páskou přes oči.

Celé m tělo se třásl. Nevěděla jsem, kde to jsem, jak jsem se tam dostala a ani jestli je Catherine v pořádku.

Mým tělem projel třes. Po všech těch řečech o únosech se mi začal hlavou honit nejhorší scénáře.

Pak se ozvaly zvuky kroků, které se začaly mísit s mým vyděšeným dechem. Nejsm nijak zvlášť odvážná a v situaci jako je tato jsem nevydala ani hlásku.

“Tak už ses konečně probudila. To jsem ráda.”

Můj strach se pomalu měnil ve zmatek. Ten hlas jsem znala, ale to přece to nemohlo být možné.

“Catherine? Jsi to ty?” Možná hloupá otázka, ale musela jsem se přesvědčit, že to není pravda.

“Kdo jiný by to mohl být, Eli? Já bych nikomu nedovolila, aby si tě odvedl.”

“Kde to jsme? Proč jsem svázaná? A proč ten šátek?”

“Neboj se, všechno ti vysvětlím,” řekla s takovým klidem, až mě zamrazilo. “Jsme pořád u mě doma, ale musela jsem tě odnést někam, kde by tě nikdo nenašel. Víš, tady pod domem je docela prostorný sklep, ale vstup do něj se špatně hledá, takže mám jistotu, že i kdyby ke mně někdo přišel, náhodou nenajde.”

To je vlastně i důvod, proč jsem tě musela svázat. Teď by ses mi ještě mohla pokusit utéct a to nechci riskovat.”

Strach ve mě začal zase růst. Vůbec jsem nerozuměla, o čem to Catherine mluví, ale nezněla, že by žertovala.

Přesto jsem to musela zkusit.

“Co to má znamenat? Proč jsem tady? To má být nějaký pokus o vtip?”

Zaslechla jsem povzdech. Nevím, proč si to myslíš. To tys mě k donutila. Chtěla jsi odejít, tak jsem musela pojistit.”

Zvuky kroků se a začali směřovat ke mě.

Vystrašeně jsem se začala sunout dozadu, ale narazila jsem na zeď. Překvapeně jsem sebou cukla, když jsem ucítila na svých ramenou cizí ruce, nepochybně Catherininy. Ta mě zvedla na kolena a opřela má záda o stěnu za mnou.

“Proč se tak třeseš?” řekla zklamaně. Já ale zarytě mlčela. Příliš sem se bála, kvůli absenci zraku jsem nebyla schopna poznat, co Catherine udělá.

A ta mě znenadáni... objala. Velice silně mě objala. Nejspíše si musela klenout, protože si položila hlavu na mou hrud’.

“Nemáš tušení, jak moc jsem se na tohle těšila,” zašeptala sladce. “Ty dlouhé měsíce čekání a pak když tě chtěl Trevor pozvat na rande, když mi tě chtěl ukrást, nemohla jsem to dovolit. Stejně jako jsem nemohla dovolit, abys ses odstěhovala. Volání nebo přece nenahradí naše společné chvíle, Eli.”

Konečně mi došlo o co jí jde. “Catherine, t-ty ke mě něco cítíš?”

Její objetí zesílilo. “Od prvního momentu, kdy jsem tě viděla. Jak jsi šla do školy. Bylo mi jasné, že musíš být nová, protože někoho jako ty bych rozhodně nepřehlédla. A navíc, když jsem tě mohla lépe poznat při prohlídce školy.

Ale musím se přiznat, že jsem se bála s tebou napřed mluvit, ale taky jsem nechtěla, aby sblížila s někým jiným. Tak jsem o tobě začala šířit pomluvy. Byla jsem tak šťastná, když to zabralo a já tě pak mohla mít jen sama pro sebe. Ale Trevor to musel chtít všechno pokazit. Proto jsem se ho musela zbavit.”

Nechtěla jsem se zeptat, ale musela jsem. “Z-zbavi? To tys ho-?”

“Musela jsem. Když jsem ho sem dostala, prozradil, že s tebou chtěl jít na schůzku. To jsem si mohla volit.”

“Jak jsi ho sem proboha dostala? Byl o hlavu vyšší než ty,” řekla jsem zmateně.

Catherine se jen zahihňala. “Vím, že na to nevypadám, ale od malička chodím na bojová umění a dokážu přeprat protivníka, který je dvakrát silnější než já. Ale už nemluv, na to bude času dost potom. Konec konců, chvíli si tě tu nechám.”

“C-co, to přece nemůžeš... Moji rodiče- CO TO PROBOHA DĚLÁŠ?!” křikla jsem vyděšeně, když jsem ucítila, jak mi Catherine zajela rukama pod tričko.

“Na to ten šátek. Aby tohle mohla více vychutnat.”

“Přestaň!”

Ruce se zarazily. “Oh, je ještě moc brzy? No dobře, počkám si. Nemáš se čeho bát, tobě bych nikdy neublížila. Ale už budu muset jít. Přeci jen, zítra je škola. Neboj se, ráno ti sem něco přinesu.”

Tlak jejího objetí zmizel a já mohla naslouchat jak odchází.

“Catherine, prosím, nenechávej mě tu! Pusť mě domů! Prosím!” Můj křik ani slzy, které zmáčely šátek okolo mých očí, k ničemu nebyli.

“Dobrou noc, Eli. Uvidíme se ráno.”

A taky jsme se viděli. Jak slíbila, přišla brzy ráno. Zaregistrovala jsem ji hned. Přes noc jsem vůbec nespala. Snad půl noci jsem křičela o pomoc, jsem se snažila zadržovat slzy. Neměla jsem sebemenší tušení, čeho je schopná. Sice tvrdila, že mi nic neudělá, na

druhou stranu, sama se přiznala, že to ona unesla a zabila Trevora. A něco mi napovídalo, že i ty ostatní. Hrozná představa.

Když byla Catherine u mě, konečně mi z očí sundala ten ztracený šátek.

Místo, kam mě zavřela byl skutečně sklep a ani nijak velký. Nebyla tu žádná okna a jediné světlo vytvářel malý lustr.

I interiérově to bylo strohé. Kromě stolku s jednou židlí a matrace se v místnosti nic víc nevyskytovalo. Jinak tam ještě byli úzké schody, vedoucí ke stropu, kterými se nepochybně dalo dostat ven, a dveře, za kterými si se skrývala, jak jsem se později sama přesvědčila, mrňavá koupelna.

Catherine přede na zem postavila ták s čajem a miskou sušenek. “Vím, že to je nic moc snídaně, ale neměla jsem tolik času připravit něco pořádného. Navíc si musíš pospíšet.”

Vzala do ruky jednu ze sušenek a zamířila s ní k mé puse.

Když si všimla mého výrazu jen se pousmála. “Rozvázat tě ještě nemůžu, a tak tě musím nakrmit, to dá rozum,” řekla a silou zatlačila proti mým stisklým rtům. “No tak, Eliso. Mám jen půl hodiny, pak už budu muset vyrazit. A snídaně je podstatná část dne, takže ji vynechat nesmíš.” S tím mi sušenku strčila do pusy takovou silou, až mi málem zaskočilo.

“Vidíš,” řekla Catherine. “Může to jít po dobrém, nebo tu může být po zlém. Přece se nebudeš chovat jako malé dítě.”

Nedobrovolně jsem ji tedy poslechla a poslušně jsem všechno snědla.

Jakmile byla “snídaně” ve mě, s hrůzou jsem si uvědomila, že cítím nepřírozenou lehkost. Nedokázala jsem vůbec myslet na žádné starosti s téměř jsem nepostřehla, že mé tělo už nedrží provazy.

Mělo mě napadnout, že Catherine dá něco do jídla. Jak řekla ona sama, nemohla přece riskovat, že bych utekla.

Detektiv Smith netušil, co k tomu má říct. Na jednu stranu už nechtěl víc slyšet, ale uvědomoval si, jak důležitou se tato výpověď stala. Věděl, že z toho, co mu Elisa řekne, se jim podaří nashromáždit bezpečné množství důkazů, aby Catherine z psychiatrické léčebny dlouho neodešla. Nehledě na to, že tohle byl zvláštní případ, který se rozhodně nebude řešit běžným způsobem.

Podíval se na Elisu a vůbec se mu nelíbilo, jak se teď začala třást. Bylo více než jasné, jak se pro ni tohle celé stávalo. Ale byla potřeba to udělat. “Eliso, co se... dělo dál? Pokusila se Catherine o něco?”

Zavrtěla hlavou. “Asi skutečně čekala, až bych ji to dovolila sama. A nebo, až bych byla natolik poslušná, abych k něčemu svolila.”

Tak či tak, každý den se pro mě stal jen čekání, kdy budu mít jistotu, že jsem v domě sama, abych mohla začít hledat východ.

Nebo alespoň v prvních dnech. Jakmile jsem zjistila, že mi Catherine dávala nějaké drogy na spaní neustále, přestala jsem jíst. Jenže po pár dnech jsem byla tak hladová, že jsem nakonec nevydržela, nebo mě Catherine nakrmila násilím. Po měsíci jsem byla příliš slabá, než abych ji v tom bránila.

Čas od času mě Catherine chodila objímat, ale k ničemu dalšímu nedošlo.”

“Kde ksakru brala to co ti dávala do jídla? Tohle nezletilý holce jen tak neprodají.”

“Kdo říká, že si je kupovala. Zmiňovala jsem přece, že její otec vlastnil lékárnu. Pro ni nebylo vůbec těžké je nepozorovaně propašovat.”

Smith věděl, že se jí musí zeptat na poslední otázku teď. Už tohle děvče nemohl nechat, aby si opět prožívala nejhorší chvíle jejího života. “Eliso, a jak přesně jsi utekla. Z toho co jsem slyšel, jsi to byla právě ty, kdo zavolal policii.”

Elisa jen krátce přikývla. “Vlastně jsem měla štěstí, a šanci, kterou mi sama Catherine nedopatřením poskytla.”

Už to musel být třetí měsíc od chvíle, kdy mě Catherine zavřela do svého sklepa, ale jistá jsem si nebyla. Můj vlastní mobil jsem u sebe neměla a jen těžko se mi rozlišovalo jak denní doba právě je.

Byla jsem z nedostatku jídla a spánku zesláblá a netušila jsem, jak dlouho ještě budu schopn vydržet.

Catherine se normálně domů vracela až po škole, ale dneska mě přišla “zkontrolovat” o mnohem později. A nebyla sama. Zdálo se mi, že slyším hluk, ale že sem přitáhla tělo muže, jsem si všimla až v okamžiku, kdy se dostal do zorného pole.

Byl poměrně mladý, určitě mu muselo být nanejvýš devatenáct. A spal.

Já ležela na matraci a oba pozorovala unavenýma očima.

Když si Catherine všimla, že se na ně dívám, usmála se a přistoupila ke mě.

“Toho se neboj, Eli. Nebude t dělat společnost dlouho, jenom dokud nevymyslím, jak se ho zbavit.” Pohládila mě, ale o vteřinu později se její tvář zkroutila do rozzuřené grimasy. “Umiš si to představit. On mě vážně pozval na rande, i když už by měl každý vědět, že jsem zadaná. Taková drzost. Ts.

Na druhou stranu, o to jednodušší bylo dostat sem. Vlastně jsem to udělala stejným trikem jako s tebou.”

Odtáhl jsem se před dotykem její ruky, alespoň na to jsem ještě měla sílu.

Catherine si povzddechla. “Asi ještě není čas, co? No nevádí, já si počkám. A až konečně odsouhlasíš, budu ti tu dělat společnost každou noc, to ti slibuju,” dodala a pak vstala. “Promiň, že musím odejít tak brzy, ale zítra píšeme písemku, tak se musím učit. A kvůli němu se nestrachuj. Dala jsem mu toho do vína tolik, že se probere, až druhý den nejdříve.”

Celou dobu jsem upřeně sledovala, jak odchází po schodech a čekala až se konečně ozve zvuk zavření dveří.

Když jsem měla jistotu, že je pryč, pomalu jsem se pokusila vstát. Šlo to ztěžka, ale nakonec jsem se ke spícímu klukovi došourala.

Zkoušela jsem ho třesením vzbudit, ale buď byly ty prášky na spaní tak silné, nebo já tak slabá.

Každopádně, rukou jsem zavadila o cosi tvrdého a tělem mi projela vlna naděje.

Opatrně jsem mu sáhla do kapsy u kalhot a... vytáhla mobil. Kvůli své rozhozenosti ho Catherine musela zapomenout sebrat.

V tu chvíli jsem se málem štěstím rozbřečela. Ten mobil představoval moji cestu ven, mohla jsem si zavolat pomoc.

Opatrně jsem se ho pokusila zapnout, obávaje se, že bude vybitý nebo že tu nebude signál. Hlasitě jsem si oddechla, když jsem se přesvědčila, že obě věci nebudou problém.

Chtěla jsem někomu zavolat ještě ten večer, ale... prostě jsem nemohla. Měla jsem obavy, že by například Catherine přivolanou pomoc odehnala, nebo hůř, něco by ji udělala.

Vím, teď to zní absurdně, ale tehdy jsem byla na dně a byla jsem na tom psychicky hůře.

Ale jednu věc ten malý přístroj způsobil. Cítila jsem opět naději, že se odtamtud dostanu, že se zase uvidím rodiče, že zase uvidím svého brášku, jak moc mi Daniel chyběl.

Dokonce se mi podařilo v noci usnout. Musela jsem spát dost dlouho, protože když jsem se druhý den vzbudila, našla jsem vedle marace ták se snídaní a malý lísteček.

“Už musím do školy, ale musím uznat, že když spíš vypadáš roztomile, Eli.

Catherine”

Ani její vzkaz mě nedokázal rozrušit.

Mobil schovaný pod matrací jsem našla okamžitě a roztřesenými prsty jsem vytukala číslo policie.

“Zbytek už asi znáte,” dořekla.

Smith přikývl. Věděl, že po jejím telefonátu trvalo policii několik minut, než našla v Catherineině domě dveře do sklepa a z něj vynesli vyděšenou šestnáctiletou dívku a mladíka, kterého se podařilo probrat až jedno z policistů.

Pak už policii zbývalo jediné. Zajet do školy, kam Catherine Simonsová chodila a zadržet ji. Konec případu.

A přesto se tu Elisa stále hroutila.

“Nemáš se čeho bát. Catherine je teď za mřížemi a věř mi, že se postarám, aby odtamtud už neodešla. Takže tě ještě jednou ujišťuji. Jsi v bezpečí.”

Elisa se na něj podívala smutnými očima. “Opravdu, pane? Jsem doopravdy v bezpečí?”

Smith si povzdechl. Tohle nemělo už další smysl. Informace, které chtěl, dostal a tak neměl sebemenší důvod tu držet. “Zavolám tvým rodičům.”

Shledání Elisi s rodinou bylo dojemné. Ona i její matka se k sobě pevně tiskly v objetí a obě brečely. Malý chlapec, o kterém podle vyprávění předpokládal, že musel být Daniel, brečel více než ony dvě dohromady a i on svou starší sestru objímal.

Její otec stál poblíž, a přesto, že byl otažitější, bylo poznat, že doma nechá emocím volný průběh.

Když konečně odjeli domů, byl detektiva Smitha docela úleva. Úleva z toho, že může tenhle půl roku starý případ prohlásit za uzavřený, že to konečně skončilo.

Ale když se chystal sbalit si své věci, aby se mohl konečně vrátit ke své vlastní rodině, pak musel zazvonit ten ztracený telefon.

“U telefonu detektiv John Smith, stalo se něco?”

Zbledl.

“Catherine Simonsová... utekla?”